

Изх. №18.01.01/0049
Дата:24.01.2018 г.

**ДО
Г-Н КРАСИМИР ВЕЛЧЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ПО ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА И ПРАВАТА НА ЧОВЕКА**

Относно: Ваше писмо с изх. №КВП4-853-14-5 от 16.01.2018 г.

СТ А Н О В И Щ Е

на

**МЮСЮЛМАНСКО ИЗПОВЕДАНИЕ – ГЛАВНО МЮФТИЙСТВО В РЕПУБЛИКА
БЪЛГАРИЯ**

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ВЕЛЧЕВ,

Приемете моите най-искрени почести и благопожелания.

Обществена дискусия по Решение №17 от 11 януари 2018 г. на Министерски съвет на Република България относно изготвеното предложение до Народното събрание за ратифициране на Конвенцията на Съвета на Европа (ЕС) за превенция и борба с насилието над жени и домашно насилие, Главното мюфтийство на Мюсюлманското изповедание в България изразява своето становище по този значим и за религиозната ни общност въпрос, залегнал в международен документ, изготвен в Истанбул и известен като „Истанбулска конвенция“.

Решението одобрява въпросната Конвенция на ЕС, подписана от Р. България на 21 април 2016 г. на Френски и Английски език.

В мотивите се предвижда създаване на цялостна правна рамка за защита на жените и децата от женски пол против насилие, но не са посочени мерки за прилагане, като обръщаме внимание и на факта, че конвенцията е неприложима в сегашната ѝ форма в правната ни система, поради редица недефинирани понятия.

Към днешна дата конвенцията е подписана от 44 държави - 28 членки на ЕС като 17 от тях са я ратифицирали. Случаят е актуален и за България. У нас има 1 милион регистрирани случая на домашно насилие върху нежния пол. Дискусията около съдбата на

конвенцията разцепи българската общественост. Религиозните деноминации, защитниците на човешки права, младото поколение, което се тревожи дали ще имат внуци, юристи, научни работници и др. заедно се опълчиха срещу одобрения от Съвета на министрите на ЕС закон.

При едно евентуално ратифициране на „Истанбулската конвенция“ предвижда се недопускането на промени от конституционен или нормативен характер. Но се знае, че ако се одобри тази конвенция в качеството си на международен договор, тя ще бъде с предимство и приоритет пред националните правни норми на България.

Ратификацията ѝ предвижда промени в Семейния кодекс, Закона за Защита от дискриминация, Закона за Министерството на вътрешните работи, Закона за младежта, Закона за правната помощ и др., също и приемане на актове против домашното насилие над нежния пол, регламентиране на допълнителни мерки за защита на пострадали по отношение на които при извършване на престъплението е упражнено физическо или психическо насилие.

Нашето становище по Истанбулската конвенцията е основано преди всичко на договора за „Защита правата на човека и основните свободи“; На препоръките на Комитета на Министрите от ЕС до държавите членки на ЕС за защита на жените срещу насилие; Договора за стандарти и механизми относно равнопоставеността на половете; както и Конвенцията относно ролята на жените и мъжете в предотвратяването и разрешаването на конфликти и установяване на мирни отношения; и не на последно място документите на ООН относно насилието над жените, правата на децата и хората с увреждания приети и ратифицирани и от българският парламент. Всички те осъждат насилието над жените, домашното насилие, но години наред те не са приложени у нас в цялост. Всичко това доведе до разцепление на обществото ни по най-различни признаци, в това число и до неравнопоставеност между двата пола в социалния, трудовия и семеен живот.

Семейният мир и толерантност, взаимното уважение между хората от различен пол и възраст са определени и дефинирани в нашия морален кодекс. Подражава се на живота и делото на нашия Пророк

Свещения Коран, определя жената като „майка, дъщеря и съпруга“, правното ѝ положение в семейството и обществото е дефинирано в 12 сури и многобройни айети. Всички те са залегнали в традициите и в семейните ни отношения.

Моралните норми залегнали в свещената книга забраняват използване на насилие в семейството, срещу майката, жената и децата от женски и мъжки пол. Не се позволява грубото поведение по отношение на женския пол. По много ясен начин се дефинират правата и задълженията на бременните, кърмачета, майките, при развод, след развод, аборт, имуществени и наследствени такива; домашно насилие; физическо и психическо насилие върху женския пол; при сключване на брак или изповядване на развод пред свидетели; функциите на жената като съпруга и майка; материалната ѝ обезпеченост като съпруга ѝ майка и др. а също въпросите отнасящи се до нейната духовна роля в семейството и обществото. Тези правни канони и морални норми бяха в сила и се прилагаха официално от Ислямските съдилища на Царство България до 1934 г. През последните 80 години те останаха определящи в мюсюлманските семейства в смесените

райони на България. И днес те определят и гарантират физическото и духовното ни възпроизводство.

В Глава трета от конвенцията „Жената“ е основно понятие. Включва и момичета под 18 годишна възраст. „Жертва“ на насилие са всички физически лица от нежния пол. Обект на „насилие“, основано на „пола“ е жената, защото е жена. Конвенцията определя „домашното насилие“ като съвкупност от всички актове на физическо, сексуално, психологическо и икономическо насилие като отношение и между бивши членове на семейството, настоящи съпрузи или партньори, независимо дали извършителят живее или живял заедно с жертвата.

Ислямското право предвижда 3 етапна скала за решаване на семейните конфликти свързани с жените. На първи етап се напътства; На втори етап „съпруга и съпругата разделят леглата си.“ На трети етап – „религиозен арбитраж“.

Четвъртата сура на свещената книга е озаглавена „Жените“ и е посветена изцяло на правата и задълженията на вярващите жени. Ценностната система на жената заема централно място в Корана. На юридическото положение на проповядващата ислям жена, на нейното определящо положение в семейството са посветени енциклопедии в много томове. Тя е освободена от робското си положение в семейството и обществото, в което положение се намирала преди Исляма. Ислямското право отрежда равно и много отговорно място на жената в семейството като мъжът губи даже правото си да унаследява изцяло жена си.

Сура 6/139 Проклина посегателството над собствени деца.

Сура 43/17 Благославя равнопоставеността между половете.

Сура 65/6 е с заглавие „Развод“. В детайли са дефинирани условията на развода и последствията произтичащи от него. Всички, които не оказват насилие върху жените след развод и помагат на жените изпаднали в беда са благословени.

Насилието над жените не е посрещнато никога с одобрение от страна на българските мюсюлмани. Те остават верни на следните завети на Пророка Мохамед: „Бъдете учтиви с жените!“ „Женете се!“ „Дайте благи съвети на жените си!“

Мюсюлманката е на почит и уважение в семейната среда. Тя е обичана съпруга и майка. За разлика от положението ѝ в много страни с гражданско общество, които ратифицираха „Истанбулската конвенция“, семействата на българските мюсюлмани се управляват от съпрузите. Загадъчни са традициите в семейните ни отношения. В годините на социализма и през Преходния период тези отношения не се промениха съществено. Защото през втората половина на последното столетие голяма част от мъжката половина на мюсюлманските ни семейства бяха изселени в различни села и градове на страната.

Истанбулската конвенция не е привилегия за българските мюсюлмани. Тя крие рискове за тяхната идентичност като под формата на възпрепятстване на насилието над женския пол взима на прицел устойчивостта на семействата ни.

Направените анкети по темата показват, че насилието над жените и въобще върху женския пол в семейството или извън него са дело предимно на онези, които са се отлъчили от ислямската култура, морал и семейни традиции, употребяващи алкохол, наркотици, занимаващи се с проституция, със залагания и т.н. „Изкореняването“ на

насилието над женския пол, което е в основата на „Истанбулската конвенция“ не е наш естествен проблем, отговарящ на злободневните ни нужди.

Недостатъчното религиозно образование в българските училища и пренебрегването и е в същността в гръмналия скандал в обществото причинена от опасността, че приемането на конвенцията ще обезличи половата, моралната, етническата, национална и религиозна идентичност на гражданите, като на определящо място в отношенията между половете ще заеме „социалната“ личност.

Чл. 30 на конвенцията определя биологичния пол и новото за нас явление „Джендър“. Той е една от многото нови понятия, които навлязоха през последните 30 години в българския език. Английска дума от американската лексика. По първото разяснение „Джендър“ е жена от „социален пол“, от „трети пол“. В този смисъл чуждицата няма значение в българското ежедневие и литература.

Разяснението по случая, дойде от научните среди. „Джендър“ е бил името на ритуал по обрязване на женския полов орган в Йемен.

Според нашета религия залъгалката „трети пол“, „гей общество“, „гей бракове“, а също „Мюнхаузенския синдром“ и особено „Джендър“ тематиката са опасни бездънни капани, скрити под „Истанбулската конвенция“. Този тип явление предвещава голяма драма за България, която без това преживява тежка демографска криза, причините за която не трябва да се търси само в насилието върху нежния пол.

В обществото ни все още не са зараснали дълбоките душевните рани на тоталитаризмът .

Фашизмът и комунизмът от близкото ни минало се предадоха и рухнаха, защото посегнаха на религиозните ни ценности и устои.

Бранител на семейните нрави и ценности, изключващи насилието над женския пол в мюсюлманското семейство е вярата в Аллах и произтичащите от него право, морал и предания на пророка Мухаммед (с.а.с).

В това отношение да останем верни на повелята на Всевишния, който казва “Не посягайте на жените!”

Моля да приемете, уважаеми господин Велчев, уверенията ми в най-високото ми към Вас почит.

С уважение,

Д-Р МУСТАФА ХАМИДОВ
Главен мю

